

V

V	1. simbol pentru volt; 2. simbol pentru derivațiile unipolare ale regiunii precordiale, electrodul indiferent fiind fixat la borna centrală.
V.	abr. venă (după care se scrie numele venei).
V_A	simbol pentru volumul aerului alveolar curent sau pentru debitul ventilator alveolar.
V – DELTOIDIAN	amprentă rugoasă pe humerus, în forma literei V, pe care se inseră extremitatea inferioară a mușchiului deltoid.
V- LINGUAL	linie în formă de unghi, cu vârful îndreptat spre baza limbii, de-a lungul căreia se dispun cele 9-11 papile caliciforme ale limbii.
V.A.	1. abr. ventilație alveolară; 2. voltamper.
VACCIN	(lat. <i>vacca - vacă</i>), denumirea vine de la prima administrare făcută în variolă la om, cu virus recoltat de la vacă; produs biologic, utilizat pentru inducerea imunității active specifice, în vederea profilaxiei și mai rar a terapiei specifice a unor boli infecto-contagioase; produsul poate conține germeni vii atenuați sau modificați, toxine etc.
VACCIN ANTIAMARIL	vaccin contra febrei galbene obținut din virusuri atenuate, prin pasaje repetate de culturi celulare, există un vaccin injectabil (pe cale subcutanată) și unul ce se administrează prin scarificare; imunitatea obținută durează 6-9 ani.
VACCIN ANTIHOLERIC	vaccin împotriva holerei, preparat din vibrioni holerici omorâți, se administrează în două injecții intramusculare sau subcutanate la interval de 7-28 zile, durata imunității este scurtă (doar 6 luni), iar protecția se constată numai la 50% din cei inoculați.
VACCIN ANTIPOLIOMIELITIC	vaccin preparat din tulpini virulente de virus poliomieltic, dar inactivate prin formol (<i>vaccinul Salk</i>) sau prin propiolactonă (<i>vaccinul Lepine</i>), care se administrează prin injecții subcutanate; există și vaccin preparat din tulpini vii, atenuate prin treceri pe rozătoare sau pe culturi celulare (<i>vaccinul Sabin Koprowsky</i>), care se administrează pe cale orală.
VACCIN ANTIRABIC	preparat din virus viu atenuat (<i>vaccinul Pasteur</i>) sau din virus atenuat și inactivat cu fenol (<i>vaccinul Fermi, vaccinul Semple</i>), administrat pentru prevenirea turbării (după mușcături de animale suspecte), în injecții subcutanate, în doze crescânde; mai nou, <i>vaccin Fuenzalida</i> .
VACCIN ANTIRUBEOLIC	vaccin preparat din tulpini atenuate de virus rubeolic, administrat pe cale parenterală, conferind imunitate de lungă durată împotriva acestei infecții.
VACCIN ANTITETANIC	anatoxină tetanică.
VACCIN ANTITETANO-TIFOPARATIFOIDIC	vaccin constituit dintr-un amestec de anatoxină tetanică și de vaccin antitifoparatifoidic, sin. vaccin TeT.A.B.
VACCIN ANTITIFOPARATIFOIDIC	sin. vaccin T.A.B.
VACCIN ANTIVARIOLIC	vaccin preparat în trecut din virusul vaccinei și administrat prin scarificare sau inoculare intradermică; în prezent a fost abandonat datorită eradicării variolei în lume.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

VACCIN B.C.G.	bacil (biliat) <i>Calmette-Guerin</i> ; vaccin antituberculos constituit din bacili tuberculoși bovini vii, care și-au pierdut virulența prin treceri numeroase pe medii cu bilă; se administrează pe cale orală sau intradermic, ori prin scarificare.
VACCIN D.T.	vaccin mixt antidifteric-antitetanic; se administrează în trei inoculări subcutanate, la 15 zile interval, urmate după un an de o injecție de rapel; durata imunității este de 5-6 ani.
VACCIN D.T.-T.A.B.	v. vaccin T.A.B.D.T.
VACCIN D.T.P.	vaccin mixt antidifteric, antitetanic și antipertussis; se administrează subcutan, în trei injecții, la 20-30 zile interval; este necesară o injecție de rapel după un an; durata imunității este de 3-4 ani.
VACCIN T-T.A.B.	vaccin mixt antitetanic + antitifoparatifoidic; se administrează în trei inoculări subcutanate la adult și patru la copil, la intervale de 15 zile; după un an se efectuează un rapel.
VACCIN T.A.B.	vaccin polivalent format dintr-o suspensie de bacili tifici (<i>Salmonella typhi</i>) și paratifici (<i>Salmonella paratyphi A</i> și <i>Salmonella paratyphi B</i>), omorâți prin căldură sau printr-un agent bactericid, se administrează în trei injecții subcutanate la adult și patru la copil, la intervale de 7-10 zile; se pot efectua rapeluri în continuare, în zone cu risc crescut de infectare, durata imunității este, în general, de 5 ani, dar scade deja după al patrulea an de la vaccinare, sin. vaccin antitifoparatifoidic.
VACCIN T.A.B.C.	vaccin antitifoparatifoidic A, B, C, este produs numai în unele laboratoare și se folosește în anumite țări, îndeosebi africane, în care survine și paaratifoidea provocată de <i>Salmonella paratyphi C</i> .
VACCIN T.A.B.D.T.	vaccin mixt „triplu asociat” (febră tifoidă, febre paratifoide A și B + difterie + tetanos); se administrează trei injecții subcutanate la adult și patru la copil (doze mai reduse), la intervale de 15 zile; după un an se efectuează un rapel, se mai numește și vaccin D.T.-T.A.B.
VACCIN TETAB	sin. cu vaccin antitetano-tifo-paratifoidic.
VACCINABIL	susceptibil sau indicat să fie vaccinat.
VACCINAL	1. care se referă la vaccin; 2. care se referă sau se datorește vaccinării.
VACCINARE	administrarea unui vaccin pe cale orală, paenterală sau prin scarificări, cu scopul prevenirii unei boli infecțioase.
VACCINARE ASOCIATĂ	vaccinarea simultană, cu mai multe vaccinuri în amestec.
VACCINARE POLIVALENTĂ	vaccinare simultană cu vaccinuri obținute din germeni diverși, care în mod obișnuit coexistă în organism și în caz de îmbolnăvire naturală.
VACCINAT	care este imunizat față de o boală infecțioasă, fie prin vaccinare, fie prin trecerea prin boala respectivă (imun).
VACCINĂ	1. reacție provocată în trecut la om, prin inoculare de vaccin antivariolic, manifestată prin pustule la locul inoculării și câteva semne generale moderate, s-au constatat foarte rar și complicații: encefalita vaccinală, infecții cutanate supraadăugate, vaccină generalizată; 2. boală a bovideelor numită și cow-pox (variola vacilor), cauzată de un virus din grupul <i>Poxviridae</i> (virus vaccinal), care era folosit la prepararea vaccinului antivariolic.
VACCINĂ GENERALIZATĂ	complicație rară a vaccinării antivariolice, caracterizată prin erupție diseminată, alcătuită din pustule similare celor ce se formează în mod normal la locul inoculării.
VACCINIA	nodului mulgătorilor.
VACCINIFORM	care seamănă cu vaccina.
VACCINOID	reacție cutanată benignă la un individ revaccinat antivariolic, demonstrează în general o imunitate identică reacției vaccinale tipice la un primovaccinat.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

VACCINOSTIL	mică latență în formă de peniță metalică pentru vacinarea prin scarificare.
VACCINOTERAPIE	<ol style="list-style-type: none">1. parte a terapiei care studiază utilizarea vaccinurilor;2. administrarea unui vaccin în cursul unei infecții.
VACCINUM VITIS IDAEA	arbust din familia <i>Ericaceae</i> , denumit popular merișor de munte, folosit pentru acțiunea sa diuretică și antiseptică.
VACUITATE	starea unui organ sau a unui obiect de a fi gol sau lipsit de conținut.
VACUOLĂ	<ol style="list-style-type: none">1. (lat. <i>vacuus - gol</i>), spațiu închis prezent în citoplasma unei celule sau unui organism unicelular (bacterie, hematozoar) în stări fiziologice sau patologice, care conțin lichide cu densitate mai mică decât mediul din jur,2. cavitate cu un conținut lichid clar.
VACUOLIZARE	formare de vacuole în protoplasma celulelor.
VACUUM	gol, fără conținut.
VAG	(lat. <i>vagus – rătăcitor, vagabond</i>) sin. nervul pneumogastric; vagabondus; a zecea pereche de nervi cranieni, denumit vag datorită traiectului foarte lung; el inervează parasimpatic mai multe organe.
VAGAL	care se referă la nervul vag; care se datorește acestui nerv.
VAGIN	(lat. <i>vagina - teacă</i>), canal musculomembranos situat între deschiderea vulvară și colul uterin.
VAGINAL	care se referă la vagin.
VAGINALĂ	tunica vaginală a scrotului.
VAGINALITĂ	inflamația tunicii vaginale a scrotului.
VAGINISM	sin. colpospasm; contractură dureroasă a mușchilor vaginului.
VAGINITĂ	inflamația mucoasei vaginale.
VAGINODINIE	durere localizată la vagin, care se poate datora vaginismului.
VAGINOPLASTIE	sin. colpoplastie.
VAGINORAGIE	hemoragie vaginală.
VAGINOSCOPIE	examenul vizual al cavității vaginale, făcut în scop de diagnostic.
VAGOLITIC	sin. vagoparalitic; care inhibă nervul pneumogastric și, prin extensie, sistemul nervos parasimpatic.
VAGOMIMETIC	sin. parasimpaticomimetic.
VAGOPARALITIC	sin. vagolitic.
VAGOTOMIE	întrerupere a impulsurilor conduse de nervii vagi, executată cu mijloace chirurgicale.
VAGOTONIC	<ol style="list-style-type: none">1. care se referă la vagotonie,2. care este afectat de vagotonie3. care induce vagotonie.
VAGOTONIE	stare de predominanță a excitației vagale, caracterizată prin transpirații, salivație, peristaltism accentuat, evacuări de fecale, bradicardie.
VAGOTONINĂ	hormon pancreatic ce stimulează vagul, glicogeneza etc.
VAGOTROP	se spune despre unele substanțe care încetinesc ritmul cardiac și scad presiunea arterială, acționând asupra nervului vag.
VALECULĂ	fiecare din cele două fosete situate pe partea posterioară a spatelui limbii și delimitate prin trei pliuri mucoase glosopigloteice.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

VALENȚĂ	(lat. <i>valeo-ere – a fi în stare, a fi bun pentru</i>) numărul de atomi de hidrogen sau de alte substanțe echivalente pe care un atom sau un ansamblu de atomi îi pot înlocui într-o combinație chimică.
VALERIANĂ	substanță medicamentoasă extrasă din rizomul odoleanului; conține o serie de principii activi, dintre care cel mai important este acidul izovalerianic; are acțiune sedativă și spasmolitică.
VALGIZANT	care produce valgus.
VALGIZARE	<ol style="list-style-type: none">1. deformarea unui membru în valgus, progresivă sau definitivă, spontană sau traumatică;2. intervenție chirurgicală pentru corectarea unei anomalii osoase sau articulare, prin punerea în poziția valgus a membrului interesat.
VALGUS, VALGA, VALGUM	cuvinte latine însemnând întoarcere, învârtire sau deviere în afară; indică un membru sau o parte a lui, deviate în afară.
VALINĂ	sin. acid amino-izovalerianic; aminoacid esențial, cu rol în alimentația animalelor, și în special, în activitatea sistemului nervos și în menținerea tonusului muscular.
VALLEIX (PUNCTELE)	puncte dureroase la presiune în străile nevralgice, situate la locurile unde nervul este accesibil pentru palpare, cele mai importante sunt situate în regiunile supraorbitare, suborbitare și mentoniere și pe traiectul nervului sciatic și al ramurilor sale: fesă, coapsă, gambă și picior; există și alte puncte de importanță mai mică.
VALOARE (NIVEL, CANTITATE)	<ol style="list-style-type: none">1. nivelul, cantitatea unei substanțe conținută într-o cantitate determinată;2. raport numeric existent între două entități, numere sau cantități.
VALOARE GLOBULARĂ	raportul dintre concentrația de hemoglobină și numărul de eritrocite circulante; în mod normal, raportul este 1; valoarea globulară este mai mare decât 1,1 în anemia pernicioasă și scade sub 0,85 în anemiile hipocrome.
VALSALVA (MANEVRA)	tehnică care permite creșterea presiunii în rinofaringe printr-un expir puternic cu gura închisă și nările pensate, în vederea restabilirii și testării permeabilității trompelor Eustachio.
VALVĂ	<ol style="list-style-type: none">1. în anatomie, fiecare din foițele ce fac parte dintr-o valvă cardiacă;2. în chirurgie, depărtător rigid sau maleabil, cu sau fără mâner;3. supapă, clapetă dintr-o mască respiratorie, dintr-un aparat de anestezie etc;4. proteză destinată să înlocuiască valvulele cardiace lezate, după rezecție.
VALVULA MITRALĂ	sistem vascular constituit din două valve anexate orificiului atrioventricular stâng. sin. valvă bicuspidă.
VALVULAT	prevăzut cu valvule.
VALVULĂ	(lat. <i>diminutiv din valva - clapă</i>) repliu membranos situat la nivelul unui orificiu cardiac sau în lumenul unui vas, interpus astfel încât se opune întorcerii curentului sanguin la punctul de origine; valvulele atrio-ventriculare ale inimii împiedică trecerea sângelui din ventriculii înapoi în atrii, în momentul sistolei ventriculare.
VALVULĂ ATRIOVENTRICULARĂ	fiecare din cele două sisteme valvulare anexate orificiilor atrioventriculare ale inimii: valvula tricuspida (la dreapta) și valvula mitrală (la stânga).
VALVULĂ BICUSPIDĂ	sin. valvă mitrală.
VALVULĂ CARDIOESOFAGIANĂ	repliu important al mucoasei gastrice, care prelungeste marginea stângă a cardiei, în fața incizurii cardiobezotitare.
VALVULĂ ILEOCECALĂ (ILEOCOLICĂ)	sin. valvula <i>Bauhin</i> .
VALVULĂ TRICUSPIDĂ	sistem valvular alcătuit din trei valve, anexat la orificiul atrioventricular drept (care pune în comunicare atrul și ventriculul drept).

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

VALVULE CONIVENTE	repliuri permanente ale mucoasei intestinului subțire, de la unghiul duodenojejunal până la terminarea ileonului, numărul lor diminuează gradat până la valvula ileocecală. dispar practic pe parcursul ultimilor cizeci de centimetri ai ileonului.
VALVULE SIGMOIDE	trei repliuri subțiri situate la fiecare orificiu arterial al inimii, având formă de „cuib de rândunică”, aceste valvule închid orificiile aortei și arterei pulmonare, în timpul diastolei, împiedicând refluxul sângelui în ventricul.
VALVULE URETRALE	repliuri congenitale anormale, cu aspect valvular, proeminând în uretră și putând provoca o retenție de urină în amonte.
VALVULECTOMIE	rezeecția parțială sau totală a unei valvule (cardiace).
VALVULITĂ	inflamația unei valvule, îndeosebi a unei valvule cardiace.
VALVULOPATIE	boală a valvulelor endocardice: endocardită, anomalii congenitale, ruptura cordajelor valvulelor, tumori, chiști etc.
VALVULOPLASTIE	operație reparatorie la nivelul unei valvule cardiace lezate, mai ales pentru corectarea unei stenoze mitrale sau a unei insuficiențe mitrale.
VALVULOTOMIE	secționarea valvulelor cardiace în caz de stenoză orificială.
VAN DEN BERG (PROBA)	sin. diazoreacția.
VAPORIZATOR	1. aparat care dispersează un lichid în particule fine; 2. în sens mai larg, aparat cu care se face o pulverizare.
VAQUEZ (BOALA)	afecțiune cronică a adultului, de cauză neelucidată, caracterizată prin creșterea anormală a numărului de eritrocite, semnele principale sunt: colorație roșie a pielii și mucoaselor, dureri osoase, cefălee și amețeli, splenomegalie moderată, hemoragii cutanate și viscerale, complicate uneori cu tromboze vasculare, sin. poliglobulie esențială.
VARIABILĂ	în matematică, cantitate ce poate lua orice valoare în cadrul unui ansamblu prealabil definit.
VARIABILITATE FENOTIPICĂ	ansamblul variațiilor de fenotip, care se pot observa pentru unul sau mai multe caractere luate în considerație, la indivizii unei și aceleiași populații; fenotipul individual depinde în același timp și de potențialitățile ereditare și de acțiunea mediului.
VARIABILITATE GENETICĂ	ansamblul variațiilor genetice care pot exista la membrii unei populații; variabilitatea genetică include variabilitatea genotipică, adăugând eventual diferențele genetice care sunt de domeniul eredității necromozimale.
VARIABILITATE GENOTIPICĂ	ansamblul diferențelor care le pot prezenta membrii aceleiași populații pentru genotipul cromozomic.
VARIANȚĂ	suma pătratelor abaterilor (abaterea standard) de la media aritmetică; se simbolizează S^2 .
VARIAȚIE	tendința organismelor de a devia într-o direcție oarecare de la tipul inițial, apariția de diferențe între indivizii aceleiași specii; diferențele între indivizi pot fi determinate genetic de mutația genică, recombinare, dislocație și ploidie când sunt ereditare și de condițiile de mediu când diferențele sunt neereditare.
VARIAȚIE ADECVATĂ	schimbarea unei însușiri în strictă conformitate cu natura factorului de mediu care a provocat apariția sa, indiferent de natura ereditară a organismului.
VARIAȚIE DEFINITĂ	reacția uniformă a indivizilor față de un factor de mediu.
VARIAȚIE MUGURALĂ	sin. mutație somatică, schimbare în substanța ereditară a unei celule somatice; se transmite prin mitoză determinând formarea unui mugure sau țesut deosebit.
VARIAȚIE NEDEFINITĂ	reacția neuniformă a indivizilor din aceeași descendență față de un factor al mediului.
VARICE	dilatate permanente, circumscrise și patologice a venelor, datorată pierderii tonicității pereților, ca urmare a unor procese inflamatorii și distrofice.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

VARICECTOMIE	excizia varicelor, sin. varicotomie.
VARICELĂ	sin. vărsat de vânt; boală infecțioasă și contagioasă, endemoepidemică benignă; foarte des întâlnită la copii; caracterizată prin apariția pe piele a unor pustule cu lichid transparent, stare de mâncărime, febră crescută.
VARICELIFORM	care seamănă cu varicela.
VARICELOS	care este în raport cu varicela.
VARICOCEL	dilatarea varicoasă a venelor cordonului spermatic, care se prezintă sub forma unei tumefacții moi, uneori dureroase a scrotului.
VARICOCEL TUBOOVARIAN	dilatație varicoasă a venelor ovariene.
VARICOGRAFIE	radiografia venelor varicoase după injectarea unei substanțe de contrast opacă la razele X.
VARICOS	de natura varicelor, predispus la formarea de varice.
VARICOTOMIE	sin. varicectomie.
VARICOZITATE	venulă dilatată la nivelul pielii sau a unei mucoase.
VARIETATE	grup de organisme, situate subspecific, care se deosebește de alte grupuri din aceeași specie prin unele însușiri ca: adaptabilitatea la condițiile pedoclimatice, rezistență la unele boli și insecte, caracteristici de calitate etc.
VARIOLĂ	boală infecțioasă gravă, foarte contagioasă, altădată epidemică, cu evoluție adesea letală; este cauzată de un poxvirus și se manifestă clinic prin febră și erupție pustuloasă, boala a fost eradicată din anul 1975, virusul mai este păstrat doar în două centre cu titlu de eșantione de referință; vaccinarea antivariolică, în trecut obligatorie, nu mai este practică.
VARIOLIC	care se referă la variolă.
VARIOLIFORM	care seamănă cu variola.
VARIOLIZARE	metodă ce constă în contaminarea voită cu un virus, spre a provoca o formă benignă de variolă, contaminarea făcându-se în acest fel cu scopul preîntâmpinării apariției unei forme mai grave de variolă.
VARIZANT	care produce un varus.
VARIZARE	1. deformarea unui membru în varus, progresivă sau definitivă, spontană sau traumatică; 2. intervenție chirurgicală de corectare a unei anomalii osoase sau articulare prin punerea în poziție varus a membrului interesat.
VAROLE (PUNTEA)	sin. protuberanța inelară.
VARUS, VARA, VARUM	cuvinte latine care înseamnă ”întors, deviat, spre înăuntru” și indică un membru sau o parte a lui, deviate intern.
VAS	structură tubulară, prin care circulă un lichid organic.
VASCULAR	care se referă la vase.
VASCULARITĂ	inflamația vaselor.
VASCULARIZARE	prezența, așezarea și abundența sau dezvoltarea vaselor într-un țesut sau într-o regiune a organismului.
VASCULARIZAT	care conține vase.
VASCULIFER	care are vase.
VASCULONERVOS	care se referă la vase și nervi, care este format din ele.
VASCULOPATIE	sin. angiopatie.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

VASECTOMIE	<ol style="list-style-type: none">1. rezecția parțială sau totală a canalelor deferente.2. tehnici de sterilizare definitivă, mai des temporară, prin ligatura canalelor deferente, având ca scop să împiedice trecerea spermatozoizilor, evitând astfel sarcina partenerei.
VASOCONSTRICTOR	care provoacă vasoconstricție.
VASOCONSTRICȚIE	îngustare a lumenului vascular provocată de constricția musculaturii netede a vaselor sanguine.
VASODILATATOR	care produce o vasodilatație.
VASODILATAȚIE	dilatate a vaselor sanguine provocată de relaxarea musculaturii netede vasculare.
VASOINHIBIȚIE	care inhibă acțiunea nervilor vasomotori.
VASOMOTOR	care determină contractarea și dilatarea vaselor sanguine.
VASOPARALITIC	care provoacă paralizia vaselor.
VASOPLEGIE	vasodilatație generalizată, prin paralizia vasomotorie; poate fi provocată de unele medicamente.
VASOPLEGIE PERIFERICĂ	paralizie arteriocapilară cu reținerea unui important volum de sânge stagnat.
VASOPRESINĂ	hormon polipeptidic provenit din hipotalamus și înmagazinat în lobul posterior al hipofizei; are structura foarte apropiată de cea a oxitocinei, stimulează reabsorbția apei la nivelul tubilor distali din rinichi, precum și contracția musculaturii netede; insuficiența secretorie de vasopresină poate da naștere diabetului insipid.
VASOPRESOR	fenomen sau medicament care face să crească presiunea sanguină.
VASOSTIMULANT	care exercită acțiune vasomotorie, stimulând activitatea nervilor vasomotori.
VASOTOMIE	secționarea, incizarea sau ligatura canalelor sanguine.
VASOTONIC	care controlează tonusul vaselor sanguine.
VASOTONIE	tonusul vaselor sanguine.
VASOTRIPSIE	(lat. <i>vas + tripsis - strivire</i>), strivirea vaselor sanguine executată prin compresiune mecanică în vederea opririi unei hemoragii.
VASOTROP	care are o afinitate particulară pentru vasele sanguine sau limfatice.
VASOVAGAL (SINDROM)	sindrom produs printr-o excitare a nervului vag, care se traduce prin hipotensiune, vasodilatație a arterelor periferice și o rărire a ritmului cardiac.
VASOVEZICULITĂ	inflamația canalului deferent și veziculei seminale corespunzătoare.
VASOVEZICULECTOMIE	ablația canalului deferent și a veziculei seminale corespunzătoare.
VAST EXTERN	v. mușchiul vast extern.
VAST INTERN	v. mușchiul vast intern.
VATER (AMPULA)	parte dilatată, inconstantă, formată la vărsarea canalului coledoc și a canalului Wirsung la nivelul mării caruncule duodenale, se deschide în duoden printr-un orficiu strâmt. sin. ampula duodenală.
VĂLUL PALATULUI	perete musculomembranos mobil, care prelungește în jos și înapoi bolta palatului și separă partea nazală de partea bucală a faringelui, marginea posterioară prezintă în centru lueta și de fiecare parte ale acesteia câte două pliuri, unul anterior, altul posterior; pilierii vălului palatin, între aceste două perechi de pilieri, se găsesc amigdalele palatine.
VĂRSĂTURĂ	<ol style="list-style-type: none">1. expulzarea bruscă, prin gură, a conținutului gastric;2. produsul evacuat astfel.
VÂRSTA A DOUA	vârsta copiilor de trei până la șase ani împliniți.
VÂRSTA A TREIA	expresie familială, fără semnificație administrativă precisă, care desemnează persoanele vârstnice.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

VÂRSTĂ CRITICĂ	v. climacteriu.
VÂRSTA CRONOLOGICĂ	sin. vârsta legală; vârsta măsurată în ani de viață.
VÂRSTĂ ANATOMICĂ	sin. vârsta anatomică; gradul de dezvoltare a unui individ, evaluat pe baza stării de dezvoltare a sistemului osos, vârsta osoasă nu corespunde întotdeauna vârstei dentare sau vârstei cronologice.
VÂRSTĂ DENTARĂ	gradul de dezvoltare a unui individ, evaluat pe baza stării de dezvoltare a dentiției.
VÂRSTĂ GESTAȚIONALĂ	durata sarcinii calculată de la ultima perioada menstruală normală.
VÂRSTĂ LEGALĂ	v. vârstă cronologică.
VÂRSTĂ MATURĂ	sin. maturitate.
VÂRSTĂ MENTALĂ	vârsta care corespunde dezvoltării intelectuale și psihice, determinată prin teste etalonate; ea nu coincide întotdeauna cu vârsta cronologică.
VÂRSTĂ OSOASĂ	v. vârsta anatomică.
VÂRSTĂ PRIMĂ	vârsta copiilor care nu au depășit doi ani împliniți.
VÂSCOS	se spune despre un lichid care are o vâscozitate mare, care se scurge foarte încet, ca un sirop.
VÂSCOZIMETRU	aparat pentru determinarea vâscozității unui lichid.
VÂSCOZITATE	rezultatul rezistenței de frecare între moleculele unui fluid, care se opune deplasării lor, unele față de altele.
V.C.	abr. volum curent.
V.C.G.	abr. vectocardiogramă.
V.D.	abr. ventricul drept.
VDRL (TESTUL)	reacție de floculare pentru diagnosticul sifilisului.
VECTOCARDIOGRAFIE	înregistrarea unei vectocardiograme.
VECTOCARDIOGRAMĂ	abr. V.C.G., grafic obținut cu ajutorul unui vectocardiograf, prin reunirea în spațiu a celor trei vectori cardiaci ce traduc activitatea electrică a inimii, la fiecare revoluție cardiacă, pe cele trei planuri: frontal, sagital și orizontal.
VECTOR	(lat. vector – <i>cel ce duce, transportă</i>) orice animal care poate transmite o infecție, aparținând unei încregături diferită de cea căreia îi aparține organismul infectat, astfel: căpușele sunt vectori pentru infecții virale; vectorul poate fi el însuși infectat sau poate numai să transmită un agent infecțios.
VECTOR CARDIAC	în electrocardiografie, săgeată ce reprezintă grafic forțele electromotorii ale activității electrice cardiace la un moment dat.
VECTORIAL	care se referă la un vector, care se exprimă prin vectori.
VEDENIE	în limbaj curent, halucinație vizuală.
VEDERE	facultatea ochiului de a percepe lumina, culorile și formele; vederea binoculară este vederea în care stimuli luminoși înregistrați simultan pe retina celor doi ochi sunt contopiți într-o singură imagine.
VEGETATIV	(lat. <i>vegeto-are – a da viață</i>) care se referă la centrii, ganglionii și nervii simpatici și parasimpatici, cu rol de reglare și coordonare a funcțiilor vegetative ale organismului.
VEGETAȚII	(lat. <i>vegetatio – în mișcare</i>) leziunii papilomatoase pe piele sau pe mucoase, mai mult sau mai puțin reliefate.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

VEGETAȚII ADENOIDE	hipertrofia țesutului adenoid al amigdalei faringiene, care se observă mai ales la copil, putând antrena jenă respiratorie.
VEGETAȚII VENERIENE	v. condilom.
VEGHE	stare a celui care nu doarme, stare intermediară între somn și trezie.
VEILLONELLA	gen de bacterii anaerobe din familia neisseriaceae, clasa <i>Schizomycetes</i> .
VELAMEN	(<i>lat. înveliș</i>), țesut alcătuit din straturi de celule moarte situate pe apexul rădăcinilor aeriene la plantele epifite specializat în absorbția apei.
VELIGER	stadiu în dezvoltarea larvară a gasteropodelor, și în care apar unele organe caracteristice adultului: picior, manta, cochilie.
VELOCIMETRIE PRIN ECOGRAFIE	sin. ultrasonografie <i>Doppler</i> .
VELUM	(<i>lat. velum – vâl, înveliș</i>), formațiune sau structură membranoasă similară unui vâl având poziții, forme variabile; prezent la unele grupe de animale: meduze, bivalve, larva veliger.
VELUTOS (ȚESUTUL)	porțiunea corespunzătoare tălpii furcuței și a unei porțiuni din bare a membranei cheratogene plantare.
VENĂ	(<i>lat. vena</i>) vas sanguin care transportă sângele de la capilare; obișnuit, venele profunde au același traiect ca și arterele, dar se găsesc în număr dublu.
VENA AZIGOS	v. azigos.
VENA BAZILARĂ	sin. vena bazilică; fiecare din cele două trunchiuri venoase de la baza creierului.
VENA CAVĂ INFERIOARĂ	trunchi venos voluminos care colectează sângele venos din regiunea subdiafragmatică a corpului, formată din confluența celor două vene iliace primitive, vena cavă inferioară primește numeroase ramuri colaterale și este anastomozată cu sistemul venei cave superioare prin venele azigos.
VENA CAVĂ SUPERIOARĂ	trunchi venos voluminos care colectează sângele din regiunea supradiafragmatică a corpului, format din confluența celor două trunchiuri brahiocefalice, vena cavă superioară nu primește, în mod normal, decât o singură colaterală, marea venă azigos.
VENA PORTĂ	trunchi venos mare care duce la ficat sângele venos din toate părțile subdiafragmatice ale tubului digestiv, din splină și din pancreas, vena portă se termină în hilul hepatic prin două ramuri: dreaptă și stângă.
VELE PULMONARE	trunchiuri venoase voluminoase, în număr de patru, două la dreapta și două la stânga, care adună din plămâni sângele oxigenat și îl conduc în atriu stâng.
VELE SAFENE	v. safenă.
VENECTAZIE	sin. flebectazie; dilatare venoasă.
VENECTOMIE	sin. flebectomie.
VENERIAN	care se referă sau se datorește raporturilor sexuale.
VENEROLOGIE	studiul bolilor venerice; specialistul este venerolog.
VESECTIE	(<i>lat. vena + sectio - tăiere</i>), deschiderea chirurgicală a unei vene.
VENIN	substanță toxică, otrăvă produsă de unele animale sau excepțional, de unele plante, și care poate fi inoculată prin înțepătură sau mușcătură, efectele sunt diferite după natura veninului.
VENINOS	care conține o otrăvă.
VENITĂ	iritația endoteliului venos provocată de unele substanțe medicamentoase; venita nu este același lucru cu flebita.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

VENODILATAȚIE	stare de dilatare a venelor
VENOGRAFIE	sin. flebografie.
VENOS	care se referă la o venă.
VENOTONIC	se spune despre un medicament care ameliorează tonicitatea pereților venoși; venotonicele se folosesc în insuficiențele venoase, îndeosebi în tratamentul varicelor.
VENOZITATE	mică venă vizibilă prin piele.
VENTER	<ol style="list-style-type: none">1. structură în formă de pântec;2. stomac.3. sin. pentru orice cavitate goală.
VENTILAȚIE ALVEOLARĂ	ventilația care are loc în alveolele pulmonare, abr. V.A.
VENTILAȚIE ARTIFICIALĂ	v. respirație artificială.
VENTILAȚIE MAXIMALĂ	abr. V.M. sau V.Mx.; volumul de aer maxim ce poate fi ventilat voluntar timp de un minut; în mod normal este de ordinul a 120 litri,
VENTILAȚIE	ansamblul fenomenelor fizice și mecanice care permit schimburile gazoase în timpul respirației pulmonare.
VENTRAL	care se referă la abdomen sau la fața anterioară a corpului uman (în opoziție cu dorsalul).
VENTRICUL	(lat. <i>ventriculus</i> , <i>dim. de la venter – pântec, stomac</i>), termen folosit în nomenclatura anatomică pentru o cavitate mică, așa cum sunt cavitățile inimii sau ale creierului.
VENTRICULAR	care se referă la un ventricul (cardiac sau cerebral).
VENTRICULI CARDIACI	fiecare din cele două cavități ale cordului așezate anterior față de auricule și separate între ele prin septul interventricular.
VENTRICULI CEREBRALI	dilatații ale canalului endimar al encefalului, care conțin lichid cefalorahidian secretat de plexurile coroide, aceste sunt: ventriculii laterali (drept și stâng), al treilea ventricul și al patrulea ventricul.
VENTRICULITĂ	inflamația stomacului glandular la păsări.
VENTRICULO-ATRIOSTOMIE	drenarea lichidului din ventriculii cerebrali în atriu drept cardiac prin intermediul unui tub foarte fin; este indicată pentru combaterea unor hidrocefalii.
VENTRICULO-CISTERNOSTOMIE	crearea unei comunicări între ventriculii cerebrali și cisternele de bază, pentru a permite drenarea lichidului cefalorahidian în caz de hidrocefalie prin obstrucția orificiilor <i>Monroe</i> .
VENTRICULOGRAFIE	explorare radiologică a ventriculilor cerebrali după introducerea de aer sau după puncția acestora.
VENTRICULOGRAMĂ	în electrocardiografie, traseul care traduce depolarizarea și repolarizarea mușchilor ventriculari și care conțin ansamblurile: QRS, RS-T, T și U.
VENTRICULOSTOMIE	ventriculocisternostomie.
VENTRICULUL AL PATRULEA	v. ventriculii cerebrali.
VENTUZĂ	pahar de sticlă care se aplică pe piele, după ce aerul conținut a fost rarefiat, având scopul de a provoca revulsia locală.
VENULĂ	venă de dimensiuni mici.
VERATRINĂ	alcaloid toxic care se găsește mai ales în rizomul și rădăcinile de știrigoaie (<i>Veratrum</i>).
VERDE DE PARIS	sin. verde Schweinfurt – acetoarsenitul de cupru.

VERGENȚĂ	mișcare a celor doi ochi în care axele vizuale nu mai sunt paralele; acestea se pot apropia (convergență) sau îndepărta (divergență).
VERGETURI	(lat. <i>virga</i> – <i>mlădiță</i> , <i>vargă</i>) atrofii cutanate liniare, inițial roșii-violacee, apoi alb-sidefii, de obicei în șiruri paralele.
VERMES	(lat. <i>vermis</i> - <i>vierme</i>), denumire dată unor metazoare nevertebrate tridermice, care alcătuiesc un grup heterogen de viețuitoare al căror corp este vermiform.
VERMICID	(lat. <i>vermis</i> – <i>vierme</i> + <i>caedo-ere</i> – <i>a ucide</i>) substanță chimică care omoară viermii.
VERMICULAR	care seamănă cu un vierme prin forma sa sau prin mișcările sale.
VERMIFUG	(lat. <i>vermis</i> + <i>fugo-are</i> – <i>a alunga</i>) substanță medicamentoasă care acționează asupra viermilor prin îndepărtarea lor din organism.
VERMINĂ	totalitatea insectelor parazite externe ale omului și animalelor.
VERMINOS	care se referă la viermi, care este produs de viermi.
VERMINOZĂ	boală provocată de viermi.
VERMIS	partea mediană a cerebelului, care proemină pe fața sa superioară, între cele două emisfere și care se înfundă în marea scizură mediană a cerebelului, pe fața sa interioară, anteroposterior și de sus în jos, vermisul este împărțit în 9 lobuli.
VERNAL	care se referă la primăvară, care survine primăvara.
VERNIX CASEOSA	substanță grasă, de consistența săpunului, care acoperă în parte pielea fătului sau a nou-născutului; este formată din sebum, celulele epiteliale descumate și fire din părul fin.
VERSIE	act obstetrical efectuat manual, înainte sau în timpul nașterii și prin care se imprimă fătului o schimbare de poziție, pentru a se ușura expulzia, versia se numește cefalică sau podalică (picioare), după partea fetală care este îndreptată spre micul bazin.
VERSIUNE	1. (lat. <i>versus</i> - <i>întors</i>), intervenție obstetricală prin care se întoarce în uter, fătul în prezentare anterioară sau posterioară dintr-o prezență transversală, 2. deplasarea înainte a uterului (anteroversiune) sau înapoi (retroversiune).
VERTEBRĂ	(lat. <i>verto-ere</i> – <i>a răsuci</i> , <i>os răsucit</i>) fiecare din cele 33-34 de elemente osoase suprapuse, care alcătuiesc coloana vertebrală.
VERTEBRATE	încregătură (<i>Vertebrata sau Craniata</i>) de animale care ocupă poziția centrală, prin importanță și evoluție, în filmul <i>Chordata</i> ; se disting superclasele: <i>Pisces</i> și <i>Tetrapoda</i> .
VERTEBROTHERAPIE	tratamentul unor dureri ale coloanei vertebrale prin manipulări ale vertebrelor.
VERTEX	punct antropometric care corespunde celui mai înalt punct al bolții craniene, în plan sagital median, capul fiind menținut drept.
VERTIGINOS	care se referă la vertij, care produce vertij.
VERTIJ	(lat. <i>vertigo</i> – <i>rotire</i> , <i>vârtej</i>) senzație falsă de deplasare a propriei persoane sau a obiectelor din jur la om; la animale starea se manifestă prin clătinarea capului și pierderea echilibrului în stațiune.
VERTIJ DE ELONGAȚIE	vertij de intensitate variabilă, de la simpla senzație de dezechilibru pasager, la vertijul adevărat.
VERU MONTANUM	proeminență mediană, alungită vertical, situată la nivelul peretelui posterior al uretrei prostatice, la acest nivel se deschide utricula prostatică și canalele ejaculatorii.
VERUCĂ	(lat. <i>verruca</i> – <i>ridicătură</i> , <i>înălțime</i>) mică tumoră cutanată neregulată, de origine virală, de mărime variabilă, constituită prin hipertrofia papilelor dermice, se localizează mai ales la mâini, picioare și față.
VERUCOS	acoperit de veruci și format de veruci sau verucozități.

VERUCOZITATE	sin. verucă.
VESPERAL	care are loc seara.
VESTIBULAR	1. care se referă la un vestibul, în particular la vestibulul urechii interne. 2. în dentistică; fața dinților situată de partea vestibulului bucal.
VESTIBULARĂ (PROBA)	orice probă efectuată pentru evidențierea leziunilor căilor vestibulare periferice sau centrale
VESTIBULITĂ	inflamația mucoasei vestibulului vaginal.
VESTIBULOLINGUAL	care se referă la regiunea unui dinte, delimitată de fețele lui vestibulară și linguală. sin. bucolingual.
VESTIBULOMETRIE	evaluarea aparatului vestibular (privind echilibrul) cu ajutorul unor mecanici diverse.
VESTIBULOOCLUZIA	ocluzia unui dinte sau unui grup de dinți inferiori în afara danturii superioare, ant. linguocluzia.
VESTIBULOTOMIE	incizia chirurgicală a vestibulului urechii.
VESTIBULUL CAVITĂȚII BUCALE	porțiunea periferică a cavității bucale cuprinsă între arcadele dentare de o parte și buzele și obraji de cealaltă parte, sin. cavitate vestibulară.
VESTIBULUL URECHII INTERNE	cavitatea medie a labirintului urechii interne, având un vestibul osos situat între melc înainte și canalele semicirculare în sus și înapoi, precum și un vestibul membranos, conținut în cel osos și fiind format din două vezicule: utricula și sacula. Împreună cu canalele semicirculare, vestibulul constituie organul echilibrului.
VESTIBULUL VULVEI	depresiune mediană a vulvei, în fundul căreia se deschid uretra și vaginul și care este delimitată lateral prin labiile mici.
VEZICAL	care se referă la vezică.
VEZICANT	care provoacă vezicule cutanate.
VEZICĂ	(lat. <i>vesica</i> – <i>vezica, umflătură</i>), denumire pentru organe cavitare în care se acumulează un lichid.
VEZICA BILIARĂ	formațiune veziculară, piriformă, ca derivație a canalului cisto-hepatic, situată pe partea viscerală a ficatului în dreapta lobului pătrat, servind la acumularea bilei (lipsește la cal, căprioară, porumbel).
VEZICĂ URINARĂ	rezervor cu perete muscular în care urina ce se scurge din rinichi prin uretere se acumulează și se păstrează în intervalul dintre micțiuni; în timpul acesteia este evacuată din vezică prin uretră, vezica se găsește în cavitatea pelvină, în spatele simfizei pubiene, capacitatea fiziologică este în medie de 300 ml, orificiile uretrale se situează la cele două unghiuri superioare ale trigonului vezical, iar orificiul uretral ocupă unghiul inferior, mucoasa vezicală este netedă la copil și devine areolară la adult, prin hipertrofia fibrelor musculare; la bătrân poate lua aspect de „vezică în coloane”.
VEZICĂTOARE	(lat. <i>vesicula</i> - <i>bășicuță</i>) formă farmaceutică cu aspect de unguent, cuprinzând într-un excipient gras o substanță activă (cantarida, biiodura de mercur, iod etc.) capabilă să provoace o intensă iritație veziculoasă.
VEZICOPERINEAL	care se referă la vezică și la perineu.
VEZICOPROSTATIC	care se referă la vezică și la prostată.
VEZICOURETERAL	care se referă la vezică și la ureter.
VEZICOURETRAL	care se referă la vezică și la uretră.
VEZICOUTERIN	care se referă la vezică și la uter.
VEZICOVAGINAL	care se referă la vezică și la vagin.

VEZICULAR	1. care se referă la o veziculă, mai ales la vezicula biliară. 2. sin. veziculos.
VEZICULĂ	1. orice organ în formă de sac mic. 2. veziculă cutanată: leziune elementară a pielii, constituită dintr-o mică ridicătură epidermică, plină cu o serozitate transparentă și având mărimea medie cât o gămălie de ac.
VEZICULĂ BILIARĂ	rezervor musculomembranos piriform, aplicat pe fața inferioară a ficatului; aici se acumulează bila în intervalul dintre digestii, are trei părți: fundul, corpul și gâtul (colul) care se continuă prin canalul său excretor, canalul cistic. În cursul digestiei, vezicula se contractă și își varsă conținutul în duoden, prin canalul cistic și coledoc.
VEZICULĂ CALCIFICATĂ	calcificarea peretelui vezicular, care face vizibilă vezicula pe clișeele radiologice, fără să mai fie nevoie de substanță de contrast; acest aspect denotă colecistita cronică.
VEZICULĂ DUBLĂ	malformație congenitală excepțională, caracterizată prin existența a două vezicule biliare și două canale cistice.
VEZICULĂ EXCLUSĂ	în radiologie, absența opacității veziculei biliare după administrarea unei substanțe radioopace, care în mod normal este excretată prin căile biliare; aceasta arată un obstacol la nivelul canalului cistic sau litiază veziculară masivă; trebuie însă ținut seamă de posibilitatea existenței unei insuficiențe hepatice manifestată prin tulburări de absorbție sau de eliminare a substanței opace.
VEZICULĂ OMBILICALĂ	anexă embrionară atașată la cordonul ombilical primitiv, sub formă unui sac tapizat de un endoderm care se continuă cu epiteliul intestinului primitiv.
VEZICULĂ SEMINALĂ	fiecare din cele două rezervoare musculoembrionare în care se acumulează sperma în intervalul dintre ejaculări, veziculele seminale sunt situate posterior față de vezica urinară și deasupra prostatei; comunică fiecare cu canalul deferent corespunzător.
VEZICULITĂ	inflamația veziculelor seminale, sin. spermatocistită.
VEZICULO-DEFERENTOGRAFIE	examen radiologic al canalului deferent și al veziculei seminale corespunzătoare, după injectarea unui produs opac în canal, în direcția veziculei.
VEZICULOGRAFIA	radiografia veziculelor seminale după injectarea, de obicei prin puncția canalului deferent, a unui produs opacifiant.
VEZICULOPUSTULOS	leziuni cutanate formate din vezicule și pustule.
VEZICULOS	care este format din vezicule. sin. vezicular.
VEZICULECTOMIE	ablația unei vezicule seminale.
VEZICULOTOMIE	incizia unei vezicule seminale în vederea evacuării unui abces.
VEZIGON	umflătură moale și fluctuantă, care se formează în articulația genunchiului și jaretului, prin acumularea unui exudat seros în cavitatea articulară, care destinde mult fundurile de sac sinoviale.
V.F.	în electrocardiografie, simbol pentru derivația unipolară a gambei stângi.
V.G.	abr. valoare globulară.
V.G.M.	abr. volumul globular mediu.
V.H.A. (H.A.V.)	virusul hepatitei A.
V.H.B. (H.B.V.)	virusul hepatitei B.
V.H.C. (H.C.V.)	virusul hepatitei C.
V.H.D. (H.D.V.)	virusul hepatitei D.
V.H.E. (H.E.V.)	virusul hepatitei E.
VIABIL	care este apt să trăiască.

VIABILITATE	aptitudinea unui făt de a trăi, condiționată de o dezvoltare normală și suficientă în cursul vieții intrauterine, se consideră în general că un făt uman de mai puțin de 5 luni nu este apt să trăiască.
VIAȚĂ	(lat. <i>vita</i>), mod de comportare a materiei, ordonat conform anumitor legi și bazat, nu pe tendința de a trece de la ordine la dezordine, ci pe menținerea unei ordini preexistente.
VIBICII	(lat. <i>vibex-icis – vânataie</i>), leziuni purpurice, urmarea microhemoragiilor, în formă de striuri.
VIBRATIL	care este animat de vibrații.
VIBRATORIU	care este caracterizat prin vibrații, care se referă la vibrații.
VIBRAȚIE	1. mișcare periodică rapidă, de o parte și de alta a punctului de echilibru; 2. mod de masaj ce constă din exercitarea la suprafața regiunii expuse tratamentului a unei serii rapide de presiuni efectuate cu mâna, aceasta rămânând constant în contact cu tegumentele.
VIBRAȚIE ULTRASONICĂ	sin. ultrasunet.
VIBRIO	gen de bacterii din familia <i>Spirilaceae</i> , clasa <i>Schizomycetes</i> , cuprinzând bacterii în formă de virgulă.
VIBRION	termen folosit pentru germeni de genul <i>Vibrio</i> .
VIBRIOZĂ	boală infecto-contagioasă veneriană a rumegătoarelor, produsă de <i>Vibrio foetus</i> , manifestată prin avort, sterilitate etc.
VIBRISE	firele de păr care se găsesc în interiorul nărilor.
VICARIANT	(lat. <i>vicarius - înlocuitor</i>) care înlocuiește, care compensează, cu referire la o activitate, o funcție a organismului, care suplinește insuficiența funcțională.
VICIU	anomalie morfologică sau funcțională.
VICIU ASCUNS	(lat. <i>vitium - defect</i>), afecțiuni cronice la animale, inaparente când acestea sunt în repaus, dar care le fac inapte la efort (ex. emfizemul pulmonar, insuficiența cardiacă, ticurile etc.).
VIGIL	care survine în stare de veghe.
V.I.H.	abr. virusul imunodeficienței umane (<i>virusul SIDA</i>), adoptat de OMS la recomandarea școlii de sănătate publică din Rennes; această abreviere nu se folosește în Institutul Pasteur și în alte instituții care preferă HIV.
VILOS	care prezintă vilozități.
VILOZITĂȚI	mici excrescențe filiforme, normale sau patologice, aflate pe suprafața unei mucoase sau unei seroase și care îi dau aspect păros, de „acoperit cu păr”.
VINDECARE	restabilirea stării de sănătate, așa cum era înainte de îmbolnăvire.
VIRAJ	pozitivarea unei cutireacții.
VIRAL	specific unui virus.
VIREMIE	prezența particulelor virale (virioni) în sângele circulant.
VIRIL	care se referă la sexul masculin sau care posedă caractere masculine.
VIRILISM	prezența la fată sau la femeia adultă de caractere secundare de tip masculin, cu regresia celor de tip feminin: pilozitate cu topografie masculină, lipsa de dezvoltare sau regresia sânilor, hipertrofia clitorisului, voce gravă, absența sau oprirea menstruelor, psihism masculin, virilismul se datorește fie administrării de cortizon sau testosteron în doze mari, fie producerii excesive în organism de hormoni androgeni.
VIRILITATE	1. ansamblul caracterelor specifice sexului masculin; 2. capacitatea normală de reproducere la bărbat.

VIRILIZANT	care produce virilizare.
VIRILIZARE	apariția la femeie a unor caractere sexuale secundare asemănătoare cu cele ale bărbatului.
VIRION	particulă virală infecțioasă, având doi constituenți principali: o moleculă de acid nucleic și un înveliș proteic format din unități dispuse în simetrii caracteristice diverselor familii de virusuri.
VIROCID	care poate distruge puterea infecțioasă a unor virusuri.
VIROLOGIE	știința care se ocupă cu studiul virusurilor; specialistul este virolog.
VIROPEXIE	fixarea unui virus pe celula țintă.
VIROSTATIC	care inhibă dezvoltarea unui virus.
VIROTIC	care generează viroză, viral.
VIROZĂ	(lat. <i>virus</i> – otravă, <i>venin</i> + <i>osis</i> - boală) boală determinată de un virus, un agent animat de dimensiuni foarte mici, inframicrobian cu organizare și structură subcelulară, care produce numeroase afecțiuni la om și animale.
VIRULENT	care se referă la virulență, care are putere patogenă.
VIRULENȚĂ	capacitatea unui germen patogen de a se dezvolta într-un organism dintr-o specie dată, de a produce toxine specifice și de a produce o stare patologică.
VIRULICID	mijloc fizic sau chimic care distruge virusurile.
VIRUS	(lat. <i>virus</i> – otravă, <i>infecție</i> , <i>lichid otrăvitor</i>), germen din grupul inframicrobian, cu dimensiuni extrem de mici, cultivabil numai în celulele vii.
VIRUS ECHO	sin. <i>Echovirus</i> .
VIRUS POX	sin. <i>Poxvirus</i> .
VIRUS VARICELLA-ZONA	virusul responsabil din grupul <i>Herpes virus</i> .
VIRUS VACCIN	vaccin preparat din virus viu, atenuat prin treceri succesive pe medii de cultură celulare.
VIRUSAL	sin. viral.
VIRUSAT	produs cu proprietăți inhibante a multiplicării unor virusuri în special a virusului hepatic.
VIRUSUL H.I.V.	virusul care determină boala numită SIDA (sindromul imunodeficienței dobândite).
VIS	ansamblul imaginilor, ideilor incoerente sau mai mult ori mai puțin structurate, care se prezintă în timpul somnului și care devin conștiente uneori după trezire, visele arată în mare măsură dorințele secrete ale individului și gândurile din sfera inconștientului; de aceea, interpretarea lor are mare însemnătate în psihanaliză, în timpul visului apar trasee encefalografice caracteristice; datorită lor se știe că visele nu se produc decât în timpul somnului paradoxal, cercetări recente arată că visele sunt necesare pentru echilibrul psihic fiind obligatorii pentru supraviețuire.
VISCER	(lat. <i>viscera</i> –organe interne, <i>intestin</i>), orice organ conținut într-o cavitate a corpului: cavitatea toracică, cavitatea abdominală, cutia craniană.
VISCERAL	referitor la viscere.
VISCERALGIE	orice durere profundă, la nivelul unui viscer, în general de origine nervoasă.
VISCERE	termen generic dat organelor interne.
VISCEROCEPTOR	receptor care aparține grupului de interoceptori care asigură sensibilitatea viscerală.
VISCEROGEN	care își are originea într-un organ visceral; se referă mai ales la unele reflexe.
VISCEROINHIBITOR	care inhibă mobilitatea sau funcția unui organ.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

VISCEROPTOZĂ	1. (lat. <i>viscera + ptosis - cădere</i>), căderea sau deplasarea organelor de la locul lor în corp, 2. căderea masei gastrointestinale la om sau animalele care au musculatura abdominală foarte relaxată.
VISCEROMOTOR	care conduce influxul nervos la un viscer sau care îl stimulează.
VISCEROTROP	care are afinitate deosebită pentru viscere.
VITAL	care se referă la viață, care îi este indispensabil.
VITALITATE	calitatea a ceea ce are viață și este deosebit de viguros.
VITALIUM	aliaj folosit în dentistică, în chirurgia plastică și ortopedie.
VITALIZAREA BONTURILOR	sin. cinematizare.
VITAMINA A	sin. retinol, vitamină antixeroftalmică; vitamină liposolubilă care se găsește în grăsimile animale, în vegetale, lapte și produse lactate, ouă, nevoile zilnice de vitamina A sunt estimate la 5000 unități, se administrează oral sau parenteral în tulburările de creștere, xeroftalmie, hemaralopie.
VITAMINA ANTIBERIBERI	sin. tiamină.
VITAMINA ANTIHEMORAGICĂ	sin. vitamina K.
VITAMINA ANTINEVRITICĂ	sin. tiamină.
VITAMINA ANTIPELAGROASĂ	sin. acid nicotinic sau nicotinamida.
VITAMINA ANTISCORBUTICĂ	sin. vitamina C.
VITAMINA ANTIXEROFTALMICĂ	sin. vitamina A.
VITAMINA B₁	sin. tiamină.
VITAMINA B₂	sin. riboflavină.
VITAMINA B₃	sin. nicotinamidă.
VITAMINA B₆	sin. piridoxină.
VITAMINA B₈	sin. biotină.
VITAMINA B₉	sin. acidul folic.
VITAMINA B₁₂	vitamină hidrosolubilă care conține cobalt și joacă un rol important în formarea eritrocitelor și în diverse procese metabolice, absorbția sa intestinală depinde de prezența unui factor intrinsec secretat de mucoasa gastrică, deficitul acestui factor duce la malabsorbție cu anemie pernicioasă, vitamina B ₁₂ este prescrisă în anemia pernicioasă și în diferite tulburări neurologice, sin. cianocobalamină.
VITAMINA C	acid ascorbic, vitamină hidrosolubilă, foarte răspândită în natură, adusă organismului mai ales prin legume și fructe proaspete, este prezentă și în țesuturile animale, are rol important în formarea proteinelor structurale, în sinteza hormonilor glucocorticosteroidi, ca transportator de oxigen în procesele oxidative celulare, carența în vitamina C duce la scorbut, vitamina C se administrează mai ales ca tonic și în scop antiinfecțios, sin. factor antiscorbutic.
VITAMINA COAGULĂRII	sin. vitamina K.

VITAMINA D	fiecare din cele două vitamine liposolubile: colecalfiferolul, vitamină naturală izolată din untura de pește și sintetizată în piele, pornind de la un derivat sterolic; ergocalciferolul, obținută artificial prin iradierea în ultraviolete a unui sterol vegetal, izolat din ciuperci și din secară cornută, vitamina D protejează împotriva rahitismului prin acțiunea de reglare a metabolismului fosforului și calciului, a căror absorbție intestinală o favorizează și împiedică eliminarea lor urinară excesivă, se prescrie în toate carențele de calciu și se administrează mai ales pe cale orală, sub formă de soluție uleioasă sau alcoolică, sin. calciferol.
VITAMINA D₂	sin. ergocalciferol.
VITAMINA D₃	sin. colecalfiferol.
VITAMINA E	complex vitaminic ce există în stare naturală în uleiurile vegetale, salata verde și grâul încolțit, este un factor de fertilitate indispensabil unor animale, pare să joace un rol în oxidările celulare.
VITAMINA F	nume dat uneori unui complex de acizi grași nesaturați care au rol în structura lipidelor organice complexe și în metabolismul colesterolului, se prescrie în unele leziuni ale pielii.
VITAMINA H	sin. biotina.
VITAMINA K	complex vitaminic liposolubil conținut în legume proaspete, lucernă și urzici, necesar biosintezei protrombinei, a factorului VII și a factorului IX în ficat; carența lui alimentară produce predispoziție la hemoragii, la om nu se cunoaște o avitaminoză caracteristică ci doar carența secundară prin malabsorbție, dicumarolul este o antivitamină K. Sin. factor antihemoragic, vitamină antihemoragică, vitamina coagulării.
VITAMINA P	sin. rutozid.
VITAMINA PP	sin. acid nicotinic sau nicotinamida.
VITAMINĂ	(lat. <i>vita</i> – <i>viață</i> + <i>amină</i>), nume de ansamblu pentru unele substanțe indispensabile creșterii și funcționării organelor, provenite, cele mai multe, în cantitate mică, din alimentație; organismul nu este capabil să le sintetizeze și de aceea lipsa lor duce la tulburări caracteristice, acțiunile lor sunt foarte diferite, unele participă la elaborarea hormonilor și enzimelor, fie favorizându-le producerea, fie intrând direct în compoziția lor chimică, vitaminele de origine alimentară se împart în vitamine liposolubile (A,D,E și K) și vitamine hidrosolubile (cele din grupul B și vitamina C).
VITAMINE HIDROSOLUBILE	categorie de vitamine solubile în mediul apos, termolabile – în general – și care nu pot fi depozitate ca rezerve de către organismul animal; reprezentanți: <i>complexul B, vitamina C, Vitamina P</i> etc.
VITAMINE LIPOSOLUBILE	categorie de vitamine insolubile în mediul apos, solubile în lipide și în solvenții lipidelor; sunt, în general, termostabile și pot fi depozitate ca rezervă în anumite organe; reprezentanți: vitaminele A, D, E, K.
VITAMINIC	care se referă la vitamine.
VITAMINIZARE	adăugarea de vitamine în alimente sau asociat unor medicamente.
VITAMINIZAT	care conține una sau mai multe vitamine; care este îmbogățit în vitamine.
VITAMINOTERAPIE	utilizarea terapeutică a vitaminelor.
VITAMINOZĂ	denumire generală acordată bolilor provocate de vitamine, indiferent că este vorba de exces sau de carență.
VITELIN	în embriologie, care se referă la vitelusul oului.
VITELUS	1. (lat. <i>vitellus</i> – <i>gălbenuș</i>) gălbenușul oului; 2. în embriologie, mai specific, totalitatea rezervelor nutritive ale oului, la unele specii, vitelusul este foarte abundent, asigurând dezvoltarea embrionului; în oul uman este foarte redus.

VITEZA DE SEDIMENTARE (V.S.H.)	abr. V.S.H.; viteza cu care se depun eritrocitele din sângele făcut incoagulabil (citrat) și plasat într-o pipetă gradată dispusă vertical, viteza de sedimentare se măsoară pe nemâncate, mai ales prin metoda Westergreen, se exprimă prin înălțimea în mm a coloanei de eritrocite sedimentate după una, două și 24 ore, în mod normal, limita este de 3-6 mm la o oră și 8-16 mm la două ore, o accelerare a sa se întâlnește în numeroase stări patologice: procese inflamatorii, afecțiuni însoțite de perturbarea concentrației de proteine din sânge, de distrugerii tisulare etc, accelerarea vitezei de sedimentare persistă adesea timp de mai multe săptămâni după vindecarea bolii care a produs-o, viteza poate fi încetinită în poliglobulie, în insuficiența cardiacă și în stări de distonie neurovegetativă, determinarea ei repetată permite aprecierea evoluției unei stări patologice.
VITILIGO	discromie dobândită de cauză neprecizată, caracterizată prin pete acromice persistente, de diferite mărimi, datorate dispariției pigmentului melanic.
VITRECTOMIE	operație endoculară ce comportă exereza totală sau parțială a corpului vitros sau secționarea bridelor endovitroase patologice.
VITRIOL	nume curent dat acidului sulfuric.
VITROPRESIUNE	procedeu ce constă în aplicarea unei lame de sticlă pe piele, la ivelul unei leziuni, pentru a se aprecia culoarea produsă prin îndepărtarea sângelui prin presiune, procedeu este folosit ca mijloc de diagnostic în unele afecțiuni cutanate, mai ales în purpură și în lupusul vulgar.
VITROS	corp vitros sau umoare vitroasă.
VITULERĂ (FEBRA)	nevroză puerperală întâlnită în special la vacă imediat după fătare, ca urmare a unei hipocalcemii, la animalele cu producții mari de lapte.
VIVIPAR	(lat. <i>vivus</i> – viu; <i>parere</i> – a da naștere), organism, plantă sau animal, care naște descendenți vii; sunt vivipare unele plante, la care germinarea semințelor are loc în fruct sau care nu produc flori în inflorescență, ci muguri; la animale, sunt vivipare mamiferele placentare,unii pești etc, care nasc pui vii.
VIVISECȚIE	(lat. <i>vivus</i> – viu + <i>sectio</i> - secționare) orice intervenție chirurgicală practică pe un animal viu, în scop experimental.
VIZUAL	care se referă la vedere, mai ales din punct de vedere funcțional, fiziologic sau patologic.
VIZUALIZARE	acțiunea de a face vizibil un fenomen sau o regiune a corpului, mai ales în radiologie, cu ajutorul substanțelor de contrast.
V.L.	în electrocardiografie, simbol pentru derivația unipolară a brațului stâng.
V.L.D.L.	abr. lipoproteine cu foarte joasă densitate.
V.M. (V.M.X.)	abr. ventilație maximală.
VOCAL	care se referă la voce.
VOCE	ansamblul sunetelor produse de vibrațiile corzilor vocale și de mișcărilor gurii și limbii.
VOLATIL	se spune despre orice substanță, lichidă sau solidă, susceptibilă să treacă ușor în stare de vapori sau să degaje vapori mirositori.
VOLEMIE	volumul global al sângelui circulant (plasma și elementele figurate).
VOLET COSTAL	porțiune din peretele toracic devenită mobilă, independentă de restul cutiei toracice, datorită fracturării uneia sau mai multor coaste și care comprimă plămânul în timpul inspirației.
VOLHARD (PROBA)	test care explorează capacitatea de diluție și de concentrație a rinichiului, pentru apă.
VOLLMER (TESTUL)	cercetarea alergiei tuberculinoase prin aplicarea pe piele, timp de 48 ore, a unei hârtii de filtru îmbibată cu tuberculină, o reacție inflamatorie indică un rezultat pozitiv.
VOLT	unitate de măsură a forței electromotrice și a diferenței de potențial sau tensiune. simbol: V.
VOLTAJ	forța electromotrică exprimată în volți.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

VOLTAMPER	unitate de putere electrică ce corespunde la puterea produsă de un curent alternativ de un amper, sub o diferență de potențial de un volt, simbol VA.
VOLUM	abr. V.; spațiul ocupat de un corp; unitatea sa de măsură este centrimetrul cub (în sistemul CGS).
VOLUM CORPUSCULAR MEDIU	sin. volum globular mediu.
VOLUM CURENT	abr. V.C., sin. aer curent.
VOLUM DE EJEȚIE SISTOLICĂ	sin. debit sistolic; cantitatea de sânge ejectată de un ventricul cardiac în timpul sistolei.
VOLUM DE REZERVĂ EXPIRATORIE	abr. V.R.E. sin. aerul de rezervă.
VOLUM DE REZERVĂ INSPIRATORIE	abr. V.R.I.; sin. aerul complementar.
VOLUM EXPIRATOR MAXIM/SEC.	abr. V.E.M.S., sin. capacitatea pulmonară utilizabilă la efort; volumul de aer exprimat în prima secundă de expirație forțată, după o inspirație forțată; în mod normal, este de ordinul a 4 litri.
VOLUM GLOBULAR	volumul tuturor eritrocitelor în raport cu volumul plasmei; în mod normal este de 45% la bărbat și 41% la femeie.
VOLUM GLOBULAR MEDIU	abr. VGM sau MCV, sin. volum corpuscular mediu; volumul mediu al unui globul roșu, exprimat prin raportul dintre hematocrit și eritrocitele/ mm ³ .
VOLUM PLASMATIC	volumul total al plasmei; constituie aproximativ 5% din greutatea corpului.
VOLUM RESPIRATOR	sin. aerul curent.
VOLUM REZIDUAL	abr. V.R.; sin. aerul rezidual.
VOLUM SANGUIN	volumul totalității sângelui conținut în organism (aprox. 5 litri), sin. masă sanguină.
VOLUM SANGUIN PE MINUT	sin. debit cardiac.
VOLUM TELEDIASTOLIC	cantitatea de sânge conținută într-un ventricul cardiac la sfârșitul diastolei, reprezintă volumul maximal ventricular.
VOLUM TELESISTOLIC	cantitatea de sânge conținută în ventriculul cardiac la sfârșitul sistolei, reprezintă volumul ventricular.
VOLUMIC	care se referă la volum și, mai precis, la o însușire sau proprietate relativă a unității de volum.
VOLVULAT	care este afectat de volvulus.
VOLVULUS	răsucirea sau tensionarea unui organ cavităar în jurul axului său sau în jurul punctului unde este atașat, ceea ce are drept urmare o obstrucție și tulburări ischemice (prin oprirea circulației sanguine).
VOMER	(lat. <i>vomer</i> – <i>fierul pligului</i>) os impar și median, situat la partea posterioară și inferioară a sepului foselor nazale care separă cele două coane (orificiile posterioare ale foselor nazale).
VOMICĂ	1. expectorație bruscă și abundentă (comparabilă cu o vărsătură) de puroi, serozitate sau sânge, provenită dintr-o colecție purulentă și revărsată într-o bronhie; 2. produsul astfel evacuat. 3. sin. (nux) vomica
VOMITIV	sin. emetic.
VOMITO NEGRO	v. febra galbenă.
VOSS (OPERAȚIA)	secționarea chirurgicală a mușchilor ce înconjură articulația șoldului, preconizată în unele cazuri de coxartoză.
VOXEL	în tomografică, volumul elementar de calcul al densității, care corespunde unui pătrat al matricei, pt. o grosime de plan de secțiune dată.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

VOYEURISM	deviere sexuală în care satisfacerea plăcerii este obținută prin vederea de scene erotice, adesea asociate cu masturbarea voyeurului.
V.R.	1. în electrocardiografie, simbol pentru derivația unipolară a brațului drept; 2. abr. volum rezidual.
V.R.E.	abr. volum de rezervă expiratorie.
V.R.I.	abr. volum de rezervă inspiratorie.
V.S.	abr. ventricul stâng.
V.S.H.	abr. viteza de sedimentare a hematiilor.
VULTUOS	se spune despre un facies roșu, congestionat și tumefiat.
VULVĂ	ansamblul organelor genitale externe ale femeii, delimitată de fiecare parte de labiile mari și de labiile mici și în care se deschid uretra și vaginul, labiile mari se pierd înainte de o ridicătură mediană, muntele Venus, comisura superioară a vulvei este ocupată de clitoris, de fiecare parte a orificiului vaginal se găsesc glandele Bartholin.
VULVITĂ	inflamație a vulvei.
VULVOPERINEAL	care se referă la viulvă și la perineu.
VULVOVAGINAL	care se referă la vulvă și la vagin.
VULVOVAGINITĂ	denumire generică pentru inflamații de cauză variată ale vulvei și vaginului.
V.Z.V.	abr. virus varicelă-zona.